

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci navrhovateľa: **Ing. A. K., zastúpeného advokátkou JUDr. G. J.**, proti odporcom: **1) Obvodný pozemkový úrad v Senici, 2) Slovenský pozemkový fond Bratislava, 3) Slovenský vodohospodársky podnik Banská Štiavnica, š.p., 4) P.D.G., a.s., 5) Lesy Slovenskej republiky, š.p., Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu 1) č. 10/2007-s.316/2004/KRA zo dňa 23. marca 2007, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32 Sp 37/2007-46 zo dňa 26. marca 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32 Sp 37/2007-46 zo dňa 26. marca 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu 1), ktorý ako orgán príslušný podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľa tak, že navrhovateľovi ako oprávnenej osobe v podiele 1/7-ina navrátil vlastníctvo k pozemkom v k.ú. G. uvedeným pod bodom I. napadnutého rozhodnutia, nenavrátil vlastníctvo k nehnuteľnostiam uvedeným pod bodom III. napadnutého rozhodnutia s tým, že za tieto pozemky priznal navrhovateľovi právo na náhradu, pretože tieto pozemky

nie je možné navrátiť pre prekážku uvedenú v § 6 ods. 1 písm. a), c), d) zákona. K pozemkom uvedeným pod bodom IV. napadnutého rozhodnutia odporca nenavrátil vlastníctvo ani nepriznal za ne právo na náhradu z dôvodu, že časť pozemno-knižnej parcely č. X. vo výmere 1017m² bola pri usporiadaní štátnej hranice medzi Českou a Slovenskou republikou včlenená do územia Českej republiky a preto, že sa tak stalo pred účinnosťou zákona, správny orgán mohol riešiť iba zmenšenú výmeru parcely. Krajský súd považoval rozsah dokazovania správneho orgánu za dostatočný a s jeho právnym názorom sa stotožnil. Konštatoval, že odporca rozhodol o celom nároku navrhovateľa, keď rozhodol o navrátení vlastníctva v podiele 1/7-ina, pretože pre toto konanie je právne irelevantná skutočnosť, že v dedičskom konaní po pôvodnom pozemno-knižnom vlastníkovi sa navrhovateľ na základe dedičskej dohody stal jediným dedičom. Súd tiež považoval postup odporcu, ktorý výmeru odňatých parciel určil z geometrických plánov, za správny a námietku navrhovateľa, že mu geometrické plány neboli doručené nepovažoval za opodstatnenú s odôvodnením, že navrhovateľ a jeho právny zástupca mal možnosť nahliadnuť do spisu. Ani ostatné námietky navrhovateľa týkajúce sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu pre absenciu špecifikácie fyzických osôb, titulu a času nadobudnutia nehnuteľností alebo ich častí ako aj existenciu prekážky vydania parcely č. X. vedenej v pkv. č. X. nepovažoval krajský súd za dôvodné, pretože údaj o vlastníkoch, titul a čas nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti sú uvedené na listoch vlastníctva, ktoré sú verejnými listinami a spomínaná parcela ku dňu účinnosti zákona nebola súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu ani do neho nepatrila a nebola ani súčasťou lesného pôdneho fondu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom zástupkyne včas odvolanie, v ktorom namietal nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci súdom. Predovšetkým nesúhlasil s právnym názorom súdu, že v danom prípade na vydanie nehnuteľností v celosti sa vyžadovalo uplatnenie nárokov všetkými oprávnenými dedičmi po nebohom A. K. Tvrdil, že je jedinou oprávnenou osobou na navrátenie vlastníctva po jeho právnom predchodcovi podľa zákona, pretože v dedičskom konaní prešli naňho všetky nároky, a preto ostatní šiesti dedičia neboli oprávnení na uplatnenie reštitúcie. Namietal tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože sa súd nevysporiadal s jeho námietkami, a to že pri pozemkoch, ktoré nie je možné navrátiť, nie je uvedený dátum nadobudnutia inou osobou, súd sa tiež nezaoberal kedy, a na základe čoho sa zmenil charakter pozemku parc. č. X., ktorý bol v pozemno-knižnej vložke č. X. vedený ako les, že vo výmere jednotlivých parciel podľa rozhodnutia a podľa identifikácie sú nezrovnalosti, pričom geometrický plán, ktorý bol podkladom pre vydanie tohto rozhodnutia, mu nebol predložený. Nesúhlasil s názorom súdu, že všetky žiadané skutočnosti sú údajmi zrejmyými z príslušných listov vlastníctva, pretože súdne konanie je založené na preukazovaní všetkých skutočností, ktoré sú sporné, a navrhovateľ ich svojimi námietkami spochybnil. Podľa navrhovateľa nestačí iba konštatácia, že tieto skutočnosti sú zrejmé z verejných listín, ale súd sa

mal s jeho námietkami zaoberať. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol vo svojom rozhodnutí a napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 246c a s § 214 ods. 1 O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 212 a nasl. O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a pripojeného administratívneho spisu ako aj spisu krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že závery súdu prvého stupňa vychádzajú z náležitým spôsobom zisteného skutkového stavu a správnej aplikácie príslušných zákonných ustanovení.

Zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom sa vzťahuje na v ňom vymedzené prípady zmiernenia následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v tzv. rozhodnom období od 25.02.1948 do 01.01.1990 niektorým zo spôsobov uvedených v § 3 zákona.

Z ustanovenia § 2 zákona vyplýva, že oprávnenou osobou je fyzická osoba, ktorej pozemok prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 zákona, pokiaľ je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území. Ak osoba, ktorej vlastníctvo pozemku prešlo v rozhodnom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osoba štátni občania SR, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,

- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

K odvolacím námietkam navrhovateľa je potrebné uviesť, že zákon v ustanovení § 2 upravuje samostatne poradie oprávnených osôb a presne uvádza pravidlá, kto je oprávnenou osobou.

Navrhovateľ si uplatnil reštitučný nárok ako dieťa pozemno-knižného vlastníka A. K. k nehnuteľnostiam, ktoré prešli na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme. Podľa citovaného ustanovenia § 2 je teda oprávnenou osobu podľa ods. 2 písm. c). Odporca 1) preto postupoval v súlade so zákonom, keď rozhodol o navrátení vlastníctva navrhovateľovi iba v podiele 1/7, pretože reštitučný nárok si jeho ostatní šiesti súrodenci neuplatnili. Aj podľa odvolacieho súdu dohoda dedičov v dedičskom konaní po poručiteľovi A. K., podľa ktorej navrhovateľovi prenechali celý poručiteľov podiel v nehnuteľnostiach, nemá pre reštitučné konanie právny význam, pretože dedičské konanie je konaním odlišným od reštitučného konania a jeho predmetom je iba majetok, ktorý vlastnil poručiteľ ku dňu svojej smrti. Krajský súd aj odporca 1) správne poukázali na to, že zákon o navrátení vlastníckeho práva nemá ustanovenie totožné s ustanovením § 21 zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (zákon o pôde), ktoré umožňovalo vydať celú vec jednej osobe v prípade, ak je oprávnených osôb viac a nárok si uplatnila iba jedna z nich.

Pokiaľ navrhovateľ namietal rozdiely vo výmerách parciel, ktoré sa nevydávajú, a to medzi identifikáciou a spracovanými geometrickými plánmi, odvolací súd rovnako ako správny orgán a krajský súd poukazuje na to, že geometrický plán je presnou grafickou identifikáciou a teda presne určuje výmeru, pričom identifikácia parciel určuje výmeru iba približne. Identifikácia parciel a geometrické plány boli spracované z platných podkladov katastra nehnuteľností, ktoré sú pre správny orgán záväzné. Geometrické plány tvoria súčasť administratívneho spisu a navrhovateľ ako účastník konania je oprávnený sa s nimi oboznámiť. Povinnosťou odporcu 1) však nie je doručovať geometrické plány účastníkom konania.

Ani ďalšie navrhovateľove námietky, ktoré sú totožné s jeho námietkami v opravnom prostriedku odvolací súd nepovažoval za dôvodné a stotožňuje sa so závermi súdu prvého stupňa, ktorý poukazoval na charakter listov vlastníctva ako verejných listín, ako aj na skutočnosť, že na parcelu č. X. sa zákon o navrátenie vlastníctva nevzťahuje, pretože nebol ku dňu účinnosti zákona súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo lesného pôdneho fondu. K tomu odvolací súd dodáva, že fyzické osoby nie sú povinnými osobami podľa § 4 zákona, a preto neprichádzalo do úvahy zisťovanie, či nedošlo k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 2

zákona. Charakter pozemku je právne významný ku dňu účinnosti zákona, a preto odporca 1) nebol povinný zisťovať kedy a za akých okolností došlo k jeho zmene.

So všetkými námietkami navrhovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku vypořiadal a odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval dôvody navrhovateľa uvedené v odvolaní za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c a § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania a odporca toto právo zo zákona nepatrí.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 3. júna 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r .
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová